

KÖNYVNAPRA

1950

A gyárak zúgni meg nem szünnék
s a könyvnap nálunk mégis ünnep.

Nem vörösbetűs, de nemzeti,
mert országunkat átöleli.

Tudjuk, a könyv is tőkésé volt,
nem nekünk írták, nem hozzánk szólt.

Most barátunk, mert, akik írták,
az egész népet odahívták.

Kemény harcra, tollforgatni,
burzsuj szennyet fölforgatni.

Az író és nép összefogtak,
kik századokon raboskodták.

Nem volt elég gvár, hát emeltek,
és Duánán, Tiszán hidat vertek.

A bányák érce, szene, vasa,
a földeken a traktor szava.

Szövetkezetben együtt vetnek,
s együtt aratnak, meg csépelnek.

Terveznek többet és nagyobbat:
a százalékok magosodnak.

Az ellenség, ha sunyin támad,
megméri hosszát bitófának.

S ki nem tudná még, hogy itt mi van,
ütésként csapjon arra szavam.

Szabad népünknek van már súlya,
él a proletárdiktatúra!

És így lesz e nap mindig ünnep,
az író és nép összeülnek

s az ország dolgát megvitatják,
ahogy tanított, s tanít a Párt.

LÓDI FERENC

ÉS BÉKE LESZ . . .

Az én erőm a népben vert gyökért,
s a dolgozókkal óriás vagyok.
Az én erőm magában mit sem ér,
a tömegekkel nővök, áradok!

Csak egy vagyok a sok elvtárs közül,
mert így tudjuk mi, szabad emberek:
egy országot kaptam én örökül
s azt Sztálin adta és a Szovjetek.

Szabad vagyok, s százszorosan boldog,
az ellenségtől van mit védenem;
az iskolát, s a ruhát, mit hordok
nem veheti el tőlem senki sem.

S öreg szüleim derús mosolya,
(mely késve bár, de ért kalász nekem)
nem lesz énhozzám többé mostoha,
ezt nem veheti el tőlem senki sem.

A Kedves arca sem halványul el,
piros lesz mindig, s ilyen fiatal.
Csak több lehetünk mi az évekkel,
kommunizmust érünk fiainkkal.

Az én kezemből nem vesz ki semmit
a tőke csontos, gyilkoló keze.
Az én hazámat vörös zászlók lengik
s őrt áll felette Sztálin Serege.

Csak egy vagyok a sok elvtárs közül,
mert így tudjuk mi, szabad emberek:
az én hazámnak csak az nem örül,
ki láncra verte eddig népemet.

A tengereken túl és innen is
ugrásra készen áll a fenevad...
színes testvérek ellen tankot visz
legyilkolni az elnyomottakat.

Szűk helyen él már, s mindjobban veszett,
s kikkel butított századokon át,
mint faltörő kost, a püspököket
s az összes szenteket uszítja ránk.

Békét akarunk! — zúgják milliók
s megrezeg a föld. A sok kemény ököl
végsőt sújt rátok hazát-árulók:
a nép, ha mozdul minden gazt söpör!

Békét akarunk! Halld hát, Vatikán!
Vesztett kísérlet a kereszt alatt
szítani újabb bűnt a bűn után...
mint pörölyt emelem fel szavamat:

kommunistává nevelt Pártom,
szennyből, mocsokból magasra emelt.
Hej, püspökök, az én hazámon
a gyárakkal a búza is kikelt!

Vöröslök, izzik a mi csillagunk,
és ez az ország jó úton halad.
A Duna mentén kis nemzet vagyunk,
de mégis nagy, mert boldog és szabad.

S mi tegnap még csak terv volt papíron,
az ma már vasút, kórház, iskola.
Az egész ország nagy virágszirom,
s ezt nem hervaszthatjátok el soha.

És béke lesz, és legnagyobb tervünk,
hogyminden ember éljen boldogan.
Sokan vagyunk és győzünk, szerelmünk
az élet, amely már kezünkben van.

LÓDI FERENC

SZÉP KATONÁK

Poros út vezet arra felé, hova mennek a szép katonák,
meg rögös is, de eléri a támadók nagy vadonát.
Szélesre derült a nap arca, vidám, mint vig a csapat,
álmos a táj, de üdülve hallgatja a friss dalukat.

Este, ha végefelé közelít a nap és a sötét
már a szemekben, akkor leli jó helyét s örömét
én kis falum, házak előtt a kapukban lányok s katonák,
míg a kertekben az estike szórja a szélbe szagát.

Ha csönd lapul, hallani mint fut az éjben a halk nevetés,
a szoknya suhog, a szívekben a vágy szava vad remegés.
Máshol, hol a víg zene hallik, a korecsma-szobát
keresik s poros torzukat öblögetik a vidám katonák.

Reggel a házak előtt a leánynép mind kitékint.
Nézik a távolodó csapat villogó fegyvereit.
Poros út vezet, széles út, hallani harsogó éneküket.
Megy a csapat és a napba vetik büszke tekintetüket.

BÉKES VIRÁG